

ISANG DI-PANGKARANIWANG KAISIPAN

ISANG DI-PANGKARANIWANG KAISIPAN

Sa paglalakbay ko sa landas ng salaysay na ito, na nagsimula bilang isang malayang entidad na autobiograpiko, ngunit kailanman ay hindi may isip ng isang editor, hindi ako nakatagpo ng maraming balakid maliban sa madalas na paghatol ng mga editor na hayagang tumutol, kadalasan nang may matinding puwersa, at nagsasabing isa itong anyo ng salaysay na hindi mababasa ni matutunaw ng isang madlang hinubog nang malaki ng kulturang AMAZON-FRIENDLY. Nasanay na ang mga mambabasa sa mga kuwentong inaprubahan, tinuruan, at inangkop ayon sa itinuturing na katanggap-tanggap ng mga naglalathala, at madalas nawawala ang tunay na kalikasan ng akda mismo. Kaya ang akin, sabi nila, ay hindi kailanman magkakasya. Sa kabalintunaan, iyon mismo ang pinakanagpasigla sa akin: ang posibilidad na magkuwento nang walang sensura, nang walang pag-angkop, para sa isang pandaigdigang mambabasa, kung saan ang pagbabasa ay hindi lamang tungkol sa isang kuwento, kundi tungkol sa isang buhay na nabuhay, o naisip, ngunit kapani-paniwala nang hindi kinakailangang paniwalaan.

Hindi ako kailanman gumamit ng paunang binalak na plano tungkol sa isusulat ko. Ginabayan ako ng aking isip, ng aking mga karanasan, ng aking mga paniniwala, at ng aking mga guni-guni. Sa loob ng bawat isa sa kanila, isinilang ang karakter na si HESUS. Hindi ang isinalarawan sa espiritalidad, kundi ang nabibilang sa marketing, sa benta, at sa mundo ng korporasyon, kung saan iisa lamang ang pangunahing produkto: ang salita. Pagkatapos ay dumating ang iba't ibang kuwento, may ilang mas nakalilibang kaysa sa iba, ngunit laging mga kuwentong salaysay, hindi kailanman mapanlapastangan at hindi

kailanman walang galang. Mula sa kanila lumitaw ang tinawag kong katrabaho sa Gillette ng taong 2000, na umiiral sa loob ng isang kumpanyang magkakaroon lamang ng buhay sa katapusan ng ikalabinsiyam na siglo ngunit sa di-malamang paraan ay naging unang dignitaryo nito sa kasaysayan. Bakit ko ito ikinukuwento nang may ganitong pansin sa detalye? Dahil dalawang araw lamang ang nakalipas ay nagpadala ako ng liham sa Papang Amerikano, na Pranses ang apelyido, PREVOST, at natagpuan ko ang sarili kong nagninilay sa apelyidong GILLETTE, isang lalaking Amerikano na may apelyidong Pranses. Huminto ako at inisip ang sarili kong papel, halos parang ako ang itinalagang magsabi ng katotohanan ng isang proyekto kung saan ang unang pagsubok ay ang tatak na may produkto, at ang pangalawa ay ang produktong walang tatak. At paano kung ganoon nga talaga? Kung gayon marahil ay nasiyahan lamang ako sa pagiging isang manonood na hindi nagbabayad.

At tulad ng alam natin, kapag hindi tayo nagbabayad para sa isang bagay, alinman sa napakaliit ang halaga nito, o nagawa nating isakatuparan ang isang pangarap nang walang pagod. Ferdinando